

Keserű fűszál

Beleillek
a tájba én nagyon,
beleillek,

szájam szögletében
keserű fűszál
billeg,

beleillek
a tájba én nagyon,
beleillek.

Libáim
tizenhét
fehér pötty
a tarlón,

gondolatom
messze,
a piramisoknál
őgyeleg,
barangol.

Am hiába
forrong a vér,
hiába űz,
lázít:

nem jutok
messzebb,
csak Pétervásáráig.

Szamár csillag

A malom udvarában,
a malom udvarában
öt szamár csillagban áll,
öt szamár csillagban áll.

Az orrok összeérnek,
az orrok összeérnek,
szimatolják a levegőt,
a rekkenő hőséget.

Oldalukról patakszik,
ragyog a verejték rám,
bánják is ők, felőlük
földbe nyomhat a létrám,

amit a rokonoktól
cipelek haza nyögve,
ám előttük megállok
hosszan gyönyörködve.

Ekkor a szamár csördör,
ekkor a szamár csördör
beleordít a csöndbe,
beleordít a csöndbe.

Messze pattog egy ostor,
messze pattog egy ostor,
megérkezik hatalmasan
az öt csacsi gazdája.

És közibük cserdít,
nincs benne tapintat:
széjjel is ugrik ötfelé
a szürke szamár csillag,

a szürke szamár csillag.

A hajnal rigói

*A hajnal rigói
még mélyen alszanak,
pityegnek álmukban
a langyos lomb alatt.*

*Dohorog a város,
dohorog, dohorog,
virrasztanak velem
az álmos verssorok.*

*Háromnegyed négy van.
Egyszerre valahol
éles fütty villan ki
a csönd lombja alól.*

*Aztán tíz, húsz, ötven,
száz helyről megéledt
füttykoncert kergeti
tova a sötétet!*

*Ablakodban, álom,
addig ámítanak,
amíg előpáváll
a hegy mögül a Nap.*

Mire a nyár muzsikája elhal

*Hársfa, öreg hársfa,
méhek mennyországa,
dongók, darazsak édene,
hogy zsong lombod sátra!*

*Árnyékodban fekszem,
én, konok homokszem,
s mire a nyár muzsikája
elhal: megöregszem.*